

A kozmosz (nem?) válaszol

(a Kozmoszban való tény-keresés megfogalmazása)

képzeletem gumicsizmáit
magamra rántva
távolodom
kilencszáz fényévre a Földtől
a Nap csontjaimig éget
a Göncöl darabokra szaggat
a Szíriusz ikercsillaga
előbújik zuhanásom torkában
szupernóvák kövezik
fehér lángok övezte térugrásaimat
bolygórendszerek mosolyát
rántanám hasadt szívembe

de
nincs válasz
tűzbe-fagyba dermedt
szótlan fényévek síkvonalai
óriás-lépteim galaktikus távolaiban
nincs beszéd, üdvözlés, intés, elfogadás
még észrevétel sincs
csillaghalmazok és a semmi

és
sehol a Mennyország

reményeimet szétapossa
a végtelen tér belső, üres hallgatása
a Minden, a fénylő Sötétség
és a robajló Csönd
(Érd-Parkváros, 2020. február 1, hajnalban)

A kozmosz (mégis?) válaszol

(a Kozmoszban való tény-keresés újabb megfogalmazása)

képzeletem gumicsizmáit
magamra rántva
elindulok a Földtől
akár kilencszáz fényévre is távolodom
csontjaimig éget a felkelő Nap
a Göncöl-szekér hétfelé szaggat
a Szíriusz ikercsillaga
(dogon mítoszok nyomán)
előbújik zuhanásom torkolatában keringve
szupernóvák építenek utat
fehér lángok övezte térugrásaimhoz
bolygórendszerek rideg leheletét
eltaszítva magamtól
a terek nem-létező mosolyát
rántanám hasadt szívembe

de
nincs válasz...

valóban nincs válasz?

talán mégis...
emberies ember kezekből
(elképzelem vagy igaz?)
a szeretet parancsolata mindenfelé
szétszórva, írásosan felénk integet
ismeretlen (vagy ismert) bolygórendszerek
írják fel mellükre a földi üzenetet
vagy üzenik vissza
élvilágukban is ez a parancsolat

tűzbe-fagyba dermedt
szótlan fényévek időtlen síkvonalai
óriás-lépteim galaktikus távolaiban
(azt hiszem, azt gondolom?)
nincs beszéd, üdvözlés, intés, elfogadás
ki tudja, még észrevétel sincs...

vagy talán mégis ránk borítja

a végtelen tér
 a világmindenség harmóniáját
 a maga sajátos módján
 figyelmeztet az egyetlen parancsolatra
 amely átlengi a hangnélküli űrt
 a távoli csillagok tér-körében felharsanó
 hihetetlen hangorkánok
 szertehullámzásait

való igaz, távcsöveinken át
 csillaghalmazok és a Semmi

semmi?

fénycsónák, jelek rajzolódnak
 az ég végtelen kékjébe
 szupernova-fényrobbanások sejtetik
 az elmúlások kényszerűségét
 bolygórendszerek százazrei
 sugallják: van élet a Földön kívül is
 elmúlt, létező és most születő életek
 virágport hint a remény a tér
 ezerfelé vezető országútjaira

és
 sehol a Mennyország

sehol?

a képzelet gyógyírja a jónak, a jóságnak
 a képzelet ígérete a földi megmérettetésnek
 a képzelet záloga az elmúlás fájdalmának
 a képzelet fény-foglalata az értékteremtésnek
 a képzelet valósága a jövőbelátás okossága
 a képzelet kiteljesítése a Kozmosz feltárása

[reményeimet széttapossa
 a végtelen tér belső, üres hallgatása
 a Minden, a fénylő Sötétség
 és a robajló Csönd]

reményeimet mégsem tapossa szét

a végtelen tér belső, üres hallgatása
az emberi sorsok méterrúdján
a kozmikus kiszögellések
milliméteres távolságokra kinyúlva
új régiók sokaságait meghódítva
Krisztus emberi példázatát
vetítik az égi övezetekbe
s bár véges emberi életek
véges létének fájdalma kerül
a paradicsomi Mennyország-kép helyébe
a születések láncolatában
benne rezeg a végtelen jövőbe tartó
emberi létezés lélek-telt öröme
illatos selyem-forgáccsal telehintve
a csillagok közé vezető járatlan utakat

(Érd, Parkváros, 2020. augusztus 14.)

ADELMANN ISTVÁN: Vöröstó, kálvária